

Capitolul 1

O revelație strălucitoare, pe potriva aceluia soare bizar...

Iată-l acolo... Expus acum în lumina aceea se afla ceva ce până atunci văzusem doar în întuneric, iluminând de la sine: Modelul, mărețul Model al Amberului, întins pe o lespede ovală dedesubtul sau deasupra unui straniu amestec de mare și cer.

...Și-am știut, dintr-un simțământ lăuntric, că acela era locul adevărat. Ceea ce însemna că Modelul din Amber nu era altceva decât întâia sa umbră. Ceea ce însemna...

Însemna că Amberul însuși nu era reflectat în locuri de dincolo de cuprinderea sa, de Rebma și Tir-Na Nog'th. Semnifica, așadar, că acest loc în care sosiserăm era, potrivit regulilor întâietății și configurației, Amberul real.

M-am întors spre Ganelon, care zâmbea, cu barba-i și părul vâlvoi aureolate de lumina necruțătoare.

— Cum de-ai știut?

— Doar știi că intuiesc bine, Corwin, și-mi amintesc absolut tot ce mi-ai povestit despre mersul lucrurilor în Amber: cum umbrele sale și ale conflictelor voastre străbat lumile. M-am întrebat adesea, cugetând la drumul negru, dacă există ceva care să-și arunce umbra asupra Amberului însuși. Și mi-am închipuit că o asemenea lume ar trebui să fie primordială, puternică și tăinuită, a zis arătând cu mâna la cele ce ne înconjurau. Ca aici.

— Continuă, am rostit.

Expresia i s-a schimbat și-a ridicat din umeri.

— Trebuia, așadar, să existe un strat al realității mai în adâncime, mai în străfunduri decât Amberul tău, unde

s-au făcut treburile murdare. După cum se vede, animalul de pe stindardul vostru ne-a dus într-un asemenea loc, iar pata de pe Model pare a fi murdăria de care ziceam. Tu ai fost de acord.

Am încuviințat din cap.

— Istețimea de care-ai dat dovadă m-a uimit mai mult decât concluzia în sine.

— Ai fost mai ager decât mine, a recunoscut Random, care era în dreapta mea, însă senzația asta o am acum în măruntaie... ca să mă exprim delicat. Și cred că acolo, cumva, se găsește temelia lumii noastre.

— Cineva din afară poate uneori să vadă mai bine lucrurile decât cel care ia parte la ele, a lămurit Ganelon.

Random mi-a aruncat o privire și și-a îndreptat din nou atenția asupra spectacolului.

— Crezi că lucrurile se vor schimba și mai mult dacă ne ducem să aruncăm o privire mai de aproape?

— Putem afla printr-o singură cale, am zis.

— Să mergem în șir, atunci, a încuviințat Random. O să trec eu în față.

— Bine.

Random și-a călăuzit calul spre dreapta, apoi spre stânga și iarăși spre dreapta, într-o serie lungă de zigzaguri ce ne-au purtat încoace și-ncolo pe întinderea zidului stâncos. În ordinea pe care o respectaserăm întreaga zi, eu veneam după el, iar Ganelon încheia șirul.

— Pare destul de stabil acum, ne-a strigat peste umăr Random.

— Deocamdată, am zis.

— E un fel de deschizătură în stâncile de dedesubt.

M-am aplecat în față. Mai jos, spre dreapta, se vedea gura unei peșteri, la același nivel cu lespedea ovală. Când ne aflaserăm mai sus, n-o văzuserăm, din cauza poziției sale.

— Ne apropiem, am zis.

— ...iute, cu grijă și în tăcere, a adăugat Random trăgându-și sabia din teacă.

Am scos-o și eu pe Grayswandir, iar Ganelon pe a lui.

N-am trecut de deschizătură, ci am mai făcut o dată la stânga înainte să ajungem la ea. Apropiindu-ne la trei-patru metri, ne-a izbit o duhoare pe care n-o puteam identifica. Caii însă simțeau ceva, sau poate că erau mai pesimiști din fire, fiindcă și-au plecat urechile, și-au dilatat nările și-au nechezat alarmați, opintindu-se în frâie. S-au liniștit totuși după ce am cotit și am prins iarăși să ne depărtăm. Însă, de îndată ce am ajuns la capătul pantei, apropiindu-ne de Model, s-au neliniștit iarăși, refuzând să meargă mai departe.

Random a descălecat. A înaintat spre marginea Modelului, s-a oprit acolo și l-a privit lung. După un timp a vorbit, fără să se uite în spate.

— Îmi pare că vătămarea a fost făcută intenționat, ținând seama de ce știm.

— Ar avea sens, am spus.

— Și e limpede că am fost aduși aici cu un scop.

— Întocmai.

— Atunci nu ne trebuie prea multă imaginație ca să tragem concluzia că am ajuns aici ca să aflăm cum a fost vătămat Modelul și cum ar putea fi reparat.

— Posibil. La ce concluzie ai ajuns?

— La niciuna încă.

A pășit în lungul liniilor, spre dreapta, unde contururile începeau să devină neclare. Am băgat sabia la loc în teacă și m-am pregătit să descălesc. Ganelon a întins brațul și m-a apucat de umăr.

— Pot și singur să..., am dat să zic.

— Cred că e ceva acolo, spre centrul Modelului, a rostit, neluându-mi în seamă vorbele. Nu pare să aparțină locului...

— Unde?

Mi-a indicat cu degetul.

Un obiect străin, aproape de centru. Un băț? O piatră? O bucată de hârtie răătăcită...? Greu de zis de la depărtare.

— Îl văd, am confirmat.

Am descălecat și ne-am îndreptat spre Random, care se ghemuise în dreapta, lângă liniile ce conturau Modelul, examinând pata.

— Ganelon a văzut ceva spre mijloc, am zis.

Random a dat din cap.

— Am observat și eu. Încercam doar să-mi dau seama cum să facem ca să putem vedea mai bine. Nu-mi surâde ideea de a umbla pe un Model alterat. Pe de altă parte, mă gândeam că, de-aș ajunge să pun piciorul pe partea înnegrită, m-aș da în vileag. Ce crezi?

— Dacă are aceeași rezistență cu cel pe care-l știu de acasă, ar lua ceva timp parcurgerea de la capăt a Modelului, am spus. Am fost învățați că abaterea de la cale înseamnă moartea – și-aș fi silit să mă abat dacă ajung la pata aia. Pe de altă parte, cum zici, s-ar putea ca dușmanii noștri să prindă de știre dacă pășim pe porțiunea întunecată. Așadar...

— Bun, deci niciunul dintre voi n-are de gând să facă asta. O s-o fac eu.

Apoi, fără să aștepte vreun răspuns, Ganelon a sărit drept în partea neagră, a alergat spre centrul ei, s-a oprit cât să culeagă de pe jos un obiect mic, și-a făcut vânt și-a sărit înapoi. În câteva clipe se afla iarăși înaintea noastră.

— Ți-ai pus viața în primejdie, a zis Random.

Ganelon a aprobat din cap.

— Dar voi ați mai fi vorbit și-acum despre asta dacă n-o făceam.

A ridicat mâna și-a întins-o în față.

— Bun, ce credeți că-i asta?

Ținea în mână un pumnal. Înfipt în el era o carte de joc pătată.

— Arată ca un Atu, a zis Random.

— Da.

Am îndreptat cartea, netezindu-i marginile boțite. Cel înfățișat acolo mi-era pe jumătate cunoscut – ceea ce, firește, însemna și că-mi era pe jumătate străin. Blond, cu părul drept, trăsături cam ascuțite, cu un surâs pe buze și constituție mai degrabă firavă.

Am scuturat din cap.

— Nu-l cunosc, am spus.

— Dă-mi să văd, a zis Random și, luându-mi cartea, l-a privit încruntat.

— Nu, a rostit după un timp, nici eu. Îmi pare că ar trebui, dar... nu.

În clipa aceea, caii au început să-și arate iar nemulțumirea, de data asta mai viguros. Și, întorcându-ne privirile într-o parte, am aflat și motivul neplăcerii lor, care își alesese acel moment ca să iasă din peșteră.

— La naiba, a zis Random.

Eram de acord cu el.

Ganelon și-a dres glasul și și-a pregătit spada.

— Știe cineva ce-i asta? a murmurat.

Mi s-a părut, mai întâi, că lighioana semăna cu un șarpe, atât din cauza mișcărilor, dar și deoarece coada-i lungă și groasă aducea mai degrabă cu o continuare a corpului alungit și subțire decât cu un apendice oarecare. Se deplasa pe patru picioare cu labe late, terminate cu gheare ascuțite. Capul îngust era prevăzut cu un cioc și, înaintând, se bățâia dintr-o parte într-alta, arătându-ne când un ochi deschis, când pe celălalt. Aripile mari, purpurii și din piele erau strânse pe lângă trup. Nu avea nici păr și nici pene, însă pe piept, umeri, spinare și pe toată coada se întindeau petice solzoase. De la vârful ciocului ca o baionetă până în capătul cozii ce se răsucea părea să măsoare ceva mai mult de trei metri. Când se mișca producea un zornăit slab, iar la gât avea un obiect strălucitor.

— Din câte îmi dau seama, cel mai mult aduce cu un animal heraldic, grifonul. Doar că ăsta de aici e pleșuv și purpuriu, a zis Random.

— E clar că nu-i pasărea noastră națională, am adăugat, trăgând-o pe Grayswandir și îndreptându-i vârful spre capul creaturii.

Dihania a scos o limbă roșie, bifurcată. Și-a ridicat o clipă aripile, apoi le-a lăsat să cadă la loc. Când capul i se mișca la dreapta, coada se ducea spre stânga, apoi stânga și dreapta și tot așa – producând un efect de curgere, aproape hipnotic, în vreme ce înainta.

Părea mai preocupată de cai decât de noi, fiindcă se îndrepta undeva dincolo de noi, unde armăsarii tremurau și tropăiau neliniștiți. M-am pus în calea ei, făcând-o să se înalțe la întreaga-i statură.

Aripile i s-au desfăcut, ca niște pânze slăbite deodată de o pală de vânt. S-a săltat pe picioarele de dinapoi, dominându-ne cu înălțimea, părând brusc să ocupe de cel puțin patru ori mai mult spațiu decât înainte. Apoi a scos un țipăt ascuțit, un răcnet îngrozitor de vânătoare sau de provocare ce mi-a făcut urechile să țiuie. A plesnit din aripi și a țâșnit în aer, unde a rămas un timp.

Caii au dat s-o rupă la fugă. Fiara era cu neputință de ajuns. Și abia atunci mi-am dat seama ce era lucrul care-i licărea la gât și care producea zornăitul. Făptura era pripănită cu un lanț lung ce ieșea din peșteră. Și lungimea exactă a lesei sale constituia acum o preocupare de interes mai mult decât academic.

M-am răsucit pe călcâie în vreme ce se prăbușea, fâlfâind și șuierând, pe deasupra noastră. Se opintise, însă nu izbutise să-și ia destul elan cât să zboare cu adevărat. Am văzut că Stea și Înflăcăratul se retrăgeau spre marginea fortificării ovale. Pe de altă parte, armăsarul lui Random, Iago, o luase la goană în direcția Modelului.

Lighioana a atins iarăși pământul, s-a răsucit vrând parcă să-l urmărească pe Iago, ne-a cercetat cu privirea și-a încremenit. De data asta era mult mai aproape – la nici patru metri de noi. A înclinat capul, lăsând la vedere ochiul drept, apoi a deschis ciocul și-a scos un cârâit slab.

— Ce ziceți, sărim acum pe ea? a întrebat Random.

— Nu, stai. Are o purtare ciudată.

În vreme ce vorbeam, își lăsase capul în piept și își întinsese în spate vârfurile aripilor. A lovit de trei ori cu ciocul în pământ și a ridicat iarăși privirea. Și-a strâns apoi din nou aripile, lipindu-le de corp. Coada i-a zvâcnit o dată, apoi a început să se miște cu mai multă putere dintr-o parte într-alta. A căscat ciocul și-a cârâit din nou.

Atunci ceva ne-a distras atenția.

Iago intrase în Model, pe marginea porțiunii înnegrite. După ce-a pătruns cam cinci-șase metri, stând oblic pe liniile de energie, a rămas pironit într-unul din Văluri, ca o insectă pe o foaie dată cu lipici. A nechezat cu putere în vreme ce coama-i zbârlită era cuprinsă de scânteii.

Cerul îndată a început să se întunece deasupra noastră. Doar că nu se adunaseră nori de ploaie. Ci mai degrabă apăruse o negură perfect circulară, roșie în centru, galbenă spre margini, învârtelindu-se în sensul acelor de ceasornic. Am auzit deodată un sunet ca un dangăt de clopot, urmat de un bubuit înfundat.

Iago și-a continuat zvârcoleala, eliberându-și mai întâi piciorul drept din față, apoi încurcându-și-l iar în încercarea de a-l elibera și pe stângul, în vreme ce necheza sălbatic. Scânteile îi urcaseră pe umeri, și le scutura ca pe niște picături de ploaie, făcându-i pielea să capete un licăr molatic, uleios.

Vuietul s-a auzit iarăși, mai tare, și fulgere micițe au început să se joace în mijlocul pâclei roșiatice de deasupra noastră. A urmat un zuruit puternic; am coborât privirea asupra grifonului, dându-mi seama că se furișase între noi

și fenomenul roșu și gălăgios. Se ghemuise încordat ca un gargui, cu capul îndreptat spre spectacol.

Atunci Iago și-a eliberat picioarele din față și s-a ridicat pe cele de dinapoi. Avea un aer fantomatic, cu scânteile ce-i înconjurau silueta, făcând-o imprecisă. Poate că a și nechezat, însă orice alt sunet era acoperit de vuietul tot mai puternic de deasupra.

Apoi din negura zgomotoasă a coborât un fuior dens, ca o tornadă – strălucind, pâlپând, șuierând, cu o viteză uriașă. A atins calul cabrat și preț de o clipă silueta acestuia s-a extins, enormă, devenind însă tot mai neclară. Pe urmă calul a dispărut. Pentru o clipă tornada s-a oprit, ca un obiect pus în echilibru perfect pe un vârf. După care vuietul a început să se domolească.

Vârtejul s-a întins ca o trompă către un punct aflat cam la un stat de om deasupra Modelului. Apoi s-a năpustit spre cer, la fel de iute pe cât coborâse.

Șuierul a încetat, iar bubuitul a început să scadă în intensitate. Fulgerele miniaturale au dispărut înăuntrul cercului. Întreaga formațiune a început să pălească și să-și încetinească rotirea. În câteva clipe nu mai era decât o întu-necime vagă, ce s-a făcut apoi nevăzută de-a binelea.

Nu mai rămăsese nici urmă de Iago.

— Nu mă-ntreba pe mine. Nu știu nici eu, am zis văzând că Random întoarce capul în direcția mea.

A încuviințat, apoi și-a îndreptat atenția spre însoțitorul nostru purpuriu, care-și zuruia lanțul.

— Ce facem cu amicul aici de față? a întrebat trecându-și buricul degetului peste lama sabiei.

— Mi s-a părut, cumva, că-ncerca să ne protejeze, am spus înaintând un pas. Acoperă-mi spatele. Vreau să încerc ceva.

— Sigur te poți mișca destul de iute? Cu rana ta...

— Nicio grijă, am rostit parcă puțin mai însuflețit decât ar fi fost cazul și am continuat să mă deplasez.

Avea dreptate în privința rănii din coasta stângă, unde lovitura de cuțit emana încă o durere surdă, părând să-mi stingherească mișcările. Însă o țineam pe Grayswandir în pumnul drept și simțeam că era una dintre ocaziile în care instinctul mă sluja bine. În trecut mă bazasem pe asta și nu mă înșelasem. Uneori, asemenea riscuri par să merite.

Random a înaintat și apoi a mers spre dreapta.

M-am tras într-o parte și am întins mâna stângă așa cum faci când vrei să mângâi un câine străin, încet. Amicul nostru heraldic s-a ridicat și s-a răsucit.

Făptura a întors iarăși capul spre noi, pironindu-și ochii asupra lui Ganelon, aflat la stânga mea. Apoi mi-a privit mâna. A coborât capul și-a repetat mișcarea de lovire a pământului, însoțită de acel cârâit ușor, ca o bolboroseală, pe urmă a ridicat capul și a întins încetișor gâtul spre mine. A dat din coada uriașă, mi-a atins degetele cu ciocul și a lovit iarăși solul. Cu grijă, i-am pus mâna pe creștet. A început să dea și mai energic din coadă, în vreme ce capul îi rămânea neclintit. L-am scărpinat ușurel pe ceafă și a răsucit încetișor capul, de parcă-i plăcea. Mi-am retras mâna și am făcut un pas înapoi.

— Cred că ne-am împrietenit, am zis cu voce domoală. Încearcă și tu, Random.

— Glumești?

— Nu, sunt sigur că n-o să pățești nimic. Încearcă.

— Și ce-o să faci dacă greșești?

— O să-mi cer iertare.

A înaintat ținându-și brațul întins. Lighioana a rămas prietenoasă.

— Bine, și ce dovedește asta? a spus după vreo treizeci de secunde, mângâindu-i încă gâtul.

— Că e un câine de pază.

— Și ce păzește?

— S-ar părea că Modelul.

— Ei bine, în cazul ăsta, a zis Random retrăgându-se un pas și indicând spre zona întunecată, aş spune că felul în care-și face treaba lasă de dorit. Lucru de înțeles dacă e așa de prietenos cu toți cei care nu nechează și nu se hrănesc cu ovăz.

— Aş spune că-i destul de selectiv cu bunăvoința. Și se prea poate să fi fost pus aici după ce răul a fost făcut, pentru a preveni, pe viitor, alte asemenea activități nedorite.

— Și cine l-a pus?

— Aş vrea și eu să știu. Cineva care, aparent, e de partea noastră.

— Îți poți testa și mai bine teoria lăsându-l pe Ganelon să se apropie.

Ganelon n-a mișcat.

— Poate că aveți voi un miros specific familiei și-i plac doar cei din Amber, a zis într-un târziu. Așa că o să refuz, mulțam.

— Prea bine, nu-i așa de important. Până acum ai intuit corect. Cum interpretezi situația de față?

— Dintre cele două grupări de pretendenți la tron, cea alcătuită din Brand, Fiona și Bleys era, cum ai zis, mai conștientă de natura forțelor care influențează Amberul. Brand nu ți-a dat și amănunte – asta dacă n-ai omis tu ceva din povestea lui –, însă aş spune că vătămarea asta a Modelului e modalitatea folosită de aliații lor pentru a obține cale deschisă către tărâmul vostru. Unul sau mai mulți dintre ei au făcut asta, ducând la apariția drumului negru. Dacă animalul de pază de-aici reacționează la mirosul familiei sau știe altcumva să vă deosebească, atunci se prea poate să fi fost aici în toată vremea și să nu socotească nimerit să-i atace pe cei care au vătămat Modelul.

— E cu puțință, a observat Random. Și ai vreo idee cum s-a săvârșit asta?

— Poate, a replicat Ganelon. Dacă sunteți dornici, o să vă las s-o încercați.

— Cum anume?

— Haideți încoace, a zis întorcându-ne spatele și îndreptându-se spre marginea Modelului.

L-am urmat amândoi. Grifonul-paznic s-a lungit la pământ. Ganelon s-a întors, întinzând mâna.

— Corwin, îmi dai puțin pumnalul?

— Ia-l, am zis trăgându-l de la cingătoare și întinzându-i-l.

— Ce implică asta? a întrebat Random.

— Sângele stăpânilor din Amber, a replicat Ganelon.

— Nu-s sigur că-mi place ideea, a zis Random.

— N-ai decât să-ți înțepi degetul cu el și să lași o picătură să cadă pe Model, a spus întinzându-i tăișul.

— Și ce-o să se întâmple?

— Să încercăm și să vedem.

Random m-a privit.

— Ce spui?

— Dă-i înainte, hai să verificăm. Sunt curios.

— Bine, a încuviințat el.

A luat pumnalul de la Ganelon și și-a crestat buricul degetului mic de la mâna stângă. A ținut apoi degetul deasupra Modelului, picurând sânge. A apărut o mărgică roșie, s-a mărit, a tremurat o clipă și a căzut.

Îndată, un fum subțire s-a ridicat din locul atins de sânge, însoțit de un sfârâit ușor.

— Să mă ia naiba! a exclamat Random, părând fascinat.

A apărut o pată minusculă, întinzându-se treptat și devenind un cerculeț negru.

— Iac-așa, a zis Ganelon. În felul ăsta s-a înfăptuit.

Pata era, într-adevăr, o miniatură a zonei înnegrite din dreapta noastră. Grifonul a scâncit slab și a dat înapoi, privind-ne iute când pe unul, când pe celălalt.

— Ușurel, flăcău, am zis întinzând mâna și liniștindu-l iarăși.

— Dar ce-a putut să provoace o așa de mare..., a dat Random să zică, apoi a lăsat încetișor bărbia în piept.

— Da, ce? a zis Ganelon. Nu văd nicio urmă rămasă în locul unde ți-a dispărut calul.

— Sângele din Amber, a zis Random. Ai ghicit bine astăzi, așa-i?

— Întreabă-l pe Corwin despre Lorraine, locul unde mi-am aflat atâta vreme sălașul, locul unde a crescut cercul negru. Am urmărit cu luare-aminte efectul acelor puteri, deși de la distanță. Cu fiecare lucru pe care l-am învățat de la voi, toate acestea mi-au devenit tot mai limpezi. Da, acum, că știu mai multe, izbutesc să ghicesc mai multe. Întreabă-l pe Corwin despre mintea generalului său.

— Corwin, dă-mi Atuul străpuns, a zis Random.

L-am scos din buzunar și l-am netezit. Petele păreau și mai rău-prevestitoare. Și mă mai sâcăia ceva. Nu credeam că fusese făcut de Dworkin, înțeleptul, magul, artistul și cândva mentorul copiilor lui Oberon. Nu-mi trecuse prin minte, până atunci, că și altcineva ar fi putut să producă unul. Și, cu toate că stilul Atuului pe care-l țineam în mână părea întrucâtva familiar, nu era meșteșugul mâinilor sale. Unde altundeva văzusem liniile acelea ferme, mai puțin naturale decât cele ale maestrului, de parcă fiecare mișcare ar fi fost îndelung cumpănită înainte ca penița să atingă hârtia? Și mai era ceva în neregulă – un fel de idealizare sporită în imagine, altfel decât cea a Atuurilor noastre, aproape ca și cum artistul lucrase cu aduceri-aminte vechi, frânturi de amintiri sau descrieri ale altcuiva, mai degrabă decât cu un subiect în carne și oase.

— Atuul, Corwin, rogu-te, a zis Random.

O spusese într-un fel ce m-a făcut să șovăi. De parcă descoperise înaintea mea un lucru de căpătâi, senzație care nu-mi plăcea defel.

— L-am mângâiat pe urâtul ăsta ca să-ți fac pe plac, Corwin, și am și sângerat pentru cauză. Dă-l înapoi.

I l-am întins, simțind că-mi sporește încordarea când l-a luat în palmă, privindu-l încruntat. Cum de ajunsesem

deodată cel mai prost dintre toți? O noapte petrecută în Tir-na Nog'th îți încetinea oare mintea? De ce...

Random a început să înjure, un șir de obscenități neîntrecute de nimic din ce auzisem în lunga-mi carieră de soldat.

— Ce-i acolo? am întrebat. Nu pricep.

— Sângele din Amber, a rostit în cele din urmă. Cine-a făcut asta a străbătut mai întâi Modelul. Apoi s-a oprit în centru și a luat legătura cu el folosind un Atu. Când a răspuns și contactul a fost stabilit, l-a înjunghiat. Iar sângele a curs pe Model, înnegrind partea aia, cum s-a întâmplat cu sângele meu aici.

A rămas tăcut preț de câteva răsuflări.

— Îmi miroase a ritual, am spus.

— La naiba cu ritualurile! a zis. La naiba cu tot! Unul dintre ei o să moară, Corwin. O să-l omor pe vinovat... sau pe vinovată.

— Eu încă nu....

— Sunt un neghiob că n-am priceput totul dintâi. Uită-te! Uită-te bine!

A aruncat spre mine Atuul străpuns. M-am uitat lung la el, dar tot nu vedeam ce era de văzut.

— Și-acum uită-te la mine! Privește-mă bine! a zis.

L-am privit. Apoi am coborât iar privirea spre cartea de tarot și-am priceput la ce se referea.

— Întotdeauna am fost pentru el doar o pâlpâire de viață în întuneric. Însă mi-au folosit fiul pentru asta, a zis. Este o imagine a lui Martin.